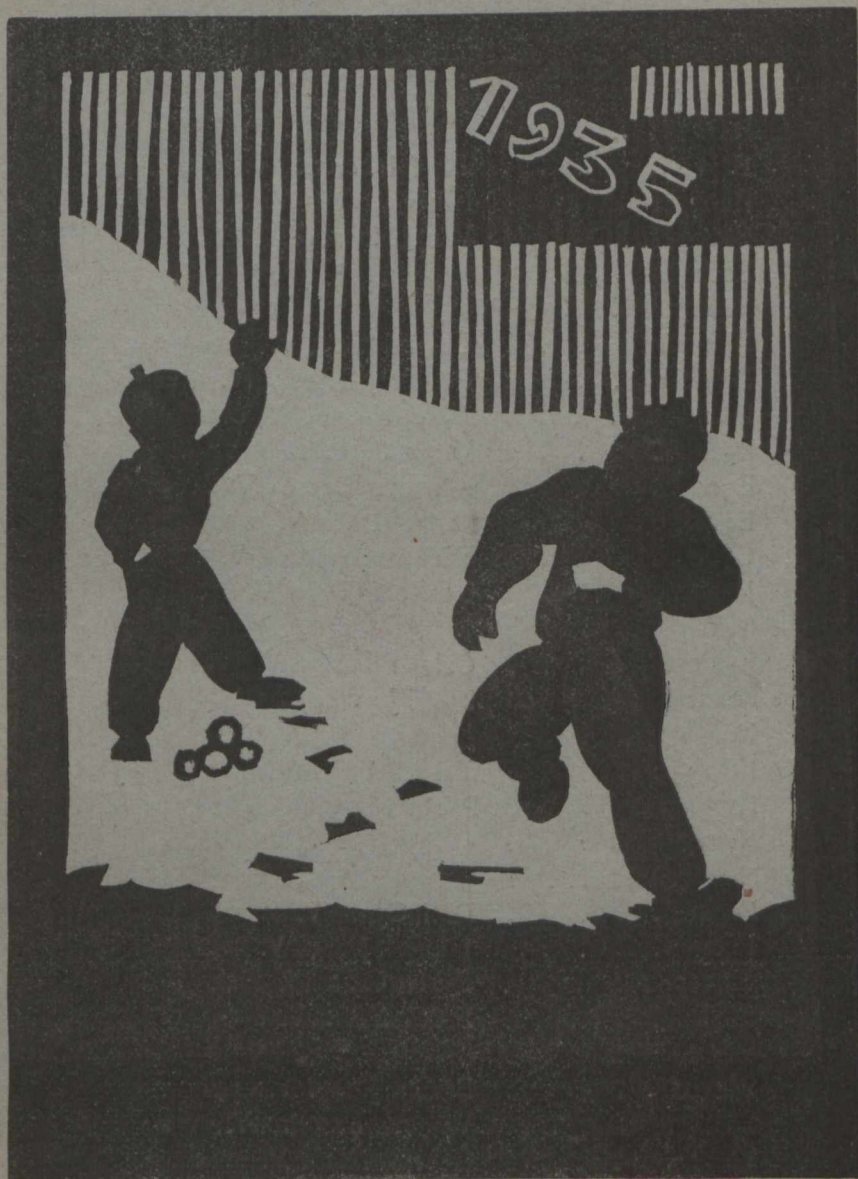

~~Fe. 3138~~ F482

IX. évfolyam.

5. szám.

1935. január hó

Magyar

Tanítójelöltek Lapja

Szerkesztőbizottsági tagok :

Baja	* * *
Baja	Bánfai Ferenc V. éves
Budapest I. ker.	Fehér András V. éves
Budapest II. ker.	Ványi Ilona IV. éves
Budapest VI. ker.	* * *
Budapest IX. ker.	* * *
Debrecen	Gulyás Anna V. éves
Debrecen	Pinkóczy Károly IV. éves
Dombóvár	Máté Katalin V. éves
Eger	Varga Ilona III. éves
Eger	Kamarás Dezső IV. éves
Esztergom	Szabó Lajos V. éves
Győr	Szentirmai János V. éves
Jászberény	Gosztola József V. éves
Kalocsa	* * *
Kalocsa	Czimer László V. éves
Kiskunfélegyháza	Kátai József III. éves
Kőszeg	* * *
Kőszeg	Takács Lajos V. éves
Nagykőrös	Péceli Nagy Lajos V. éves
Nyíregyháza	* * *
Nyíregyháza	* * *
Pápa	Déri Gyula V. éves
Pécs	Gimesi József V. éves
Sárospatak	Békés Géza III. éves
Sopron	Szűcs Mária V. éves
Szeged	* * *
Szeged	Bartha József V. éves
Székesfehérvár	Wagner Karolin IV. éves
Veszprém	Győrök Mária V. éves
Zalaegerszeg	Szalai Edit V. éves

Kérjük a többi intézetet is, hogy a szerkesztőbizottsági tagok nevét szerkesztőségünkbe minél előbb szíveskedjenek beküldeni.

A kiadásért és szerkesztésért felelős: Horváth B. Kristóf.

MAGYAR

TANÍTÓJELÖLTEK LAPJA

MEGJELENIK MINDEN HÓNAPBAN JULIUS ÉS AUGUSZTUS KIVÉTELÉVEL

ELŐFIZETÉS: EGÉSZ ÉVRE 2.— P. EGY SZÁM 20 FILL.	FŐSZERKESZTŐ: VORÁK JÓZSEF TÁRSSZERKESZTŐK: RIGÓ ALAJOS és WENNER JÓZSEF	SZERKESZTŐSÉG: KIR. KATHOLIKUS TANÍTÓKÉPZŐ INT. UJSZEGED.
---	---	--

Levél

érkezett Szilveszterkor a szerkesztőség címére. Én úgy érzem, hogy ez „Mindenkinek“ szól, éppen azért ideteszem a lap elejére, úgy, ahogy jött. Olvassátok!

KEDVES TESTVÉREK!

A legső szavam, hogy nagyon boldog, eredményes és szép legyen számotokra ez az 1935-ös esztendő. Ezeket persze abban a reményben mondom, hogy aztán az ujesztendő ajándékait ne tartsátok meg csak Magatoknak, hanem adjatok belőle másoknak is. Az örömtöket osszátok meg és a szépségekből engedjétek, hogy mi is részesüljünk. Bizonyára a Jézuska elvitte Nektek is, amit kértetek tőle. A mi kívánságunk már nem olyan nagy. Ugye, mennél nagyobbak leszünk, annál kisebbek a kívánságaink. Nem kívánunk hintalovat és hadsereget — hacsak ólomból valót is — nem kívánunk kardot, puskát és csokoládéból huszárt, hanem csak szerényen megelégszünk azal az ajándékkal, hogy a jó Isten megengedte, hogy ebben az évben is oda állhattunk a karácsonyfa alá, abban a jó, karácsonyi, fenyőillatú melegségben fürödni, amit százszorosan édessé tesz az: otthon. És nem kérünk mást, csak, hogy Jézuskám engedd, hogy egy kicsit, — egy egészen kicsit — boldog lehessenek. Előttünk áll egy új, ismeretlen esztendő ezernyi titokzatosságával győtförve, homályosan, ismeretlenül.

Na de ha már eddig vagy 20-nak neki vágtunk, ezelőtt sem fogunk megállni. Bár egyáltalán nem lenne meglepetés, ha ez még több keserőséggel és gondal fogadna, mint az eddigi 20. Igaz, hogy azt mondják az öregek, hogy mi még nem is tudjuk, hogy mi az a szenvedés. Mert ugye a mi „gondtalan“ és „derűs“ diákságunk csak rózsaszín mese. Az a szerencsénk csak, hogy ebben a rózsaszín mesében van megpróbáltatás is van görnyedés, robot, vannak gyötrődések, garaszkodó „gondtalanságok“ és van benne egy jó adag keserű kinin is — ostya nélkül. Így aztán meglehetősen tréningünk is van ezen a téren. Ha aztán az Élet — (sokat emlegetett mumus) — megkínöz, hát nem szaladunk majd mindjárt jó anyánkhoz, hanem szembe nézünk vele. Talán kisírt szemmel, de férfiasan, megalkuvást nem ismerve...

„A jó nevelés a legjobb politika“ (Eötvös)

Kóth Ilona, Debrecen

Háborút indítani, békét kötni, királyokat, miniszterelnököket és más „ellenállhatatlan közegeket“ útból tenni, tegnapi ellenséggel holnap barátságos gazdasági és kereskedelmi szerződést kötni, ez: politika. Ritkán egyesek, de legtöbbször országok érdekét szolgáló: nemzetpolitika. Lelket nemesíteni, fakadó bimbóból puha simítással rózsát alakítani, szemek csillogását lelki melegséggel s fénnel viszonzni, példás élet vonzó erejével e viharzó életnek bátor hőst formálni, ez: nevelés. Országok életét szolgáló: nemzetnevelés.

De mindezt elérni, e szép nevelési célt valóraváltani nem ugyanannyi-e, mint kártyavárból kővárat építeni, vagy gátat emelni a zúgó áradat, a letipró ellenség ellen?

Nem kell-e itt is háborút indítani a selyembe burkolt lélekmozgások ellen, nincs-e szükség itt is békekötésre, vagy bizonyos akadályok, útvesztők eltávolítására? Nem kell-e itt is összekötő kapcsot teremteni a tudásvágytól égő s nemes szeretettel telített lelkek között? De igen! Tehát a nevelés politika.

Politika, mert dolgozik, munkálkodik s mert bizonyos cél érdekében teszi ezt. Munkatere nem a föld és nem is az iskola, hanem a gyermeki lélek.

Politika, mert nem lehet kigondolások és szabályok alapján megvalósítani, hanem előrelátó, mélyen gondolkodó és cselekvő politikusra, azaz nevelőre van szükség, ki nemcsak tudja, hogy mi, hogyan és mikor van jól, hanem teszi is.

Politika, mert ha a világháborút, világlángbaborulást akarsz látni, nem kell föltétlenül különös politikai eszközökhöz nyúlni, csak lopd ki a szemekből a szeretet fényét, öntözd a hajtásokat oroszországi eszmék posványával s galambszivek he-

lyére rabló keselyűket eressz . . . Akkor elérted célod. Akaratod valóra vált . . . De szörnyű képe lenne a te politikádnak s magadnak is. Politikád ez esetben nem is nevelés, hanem lélekölő rabló munka volna.

A rossz nevelés tehát nem lehet jó politika. S viszont helytelen politikai eszközökkel sem lehet helyes nevelést elérni.

Hogy a jó nevelés csakugyan a legjobb politika is legyen, annak első és legnagyobb feltétele a nevelő. Mert a nevelés egyes szabályai nem minden időben alkalmazkodnak a kor eszméihez. Ez az alkalmazkodás tehát a nevelő feladata. A huszadik század gyermekgárdája, mely nevelésre vár, ezt már önkénytelenül megtette. Ő már a modern, erkölcsöktől elrugaszkodott jelenkor támogatására szoruló hajtása. Nem veszed észre, hogy az élet ott viharzik már a feje fölött s naiv arcocskájának rózsabársonyán átút a mának gondterhes, sötét fellege?

Ezt a felleget ideális elgondolásokkal, szép szavak örömeivel eloszlatni nem lehet. A ma gyermekét az életre kell nevelni, mert e mozgó földgolyón csakis így fogja megállni helyét. Életre azonban nem elvekkkel és szabályokkal, hanem csak étellel nevelhetünk. Nem a parancs lesz az első, amely követésre talál, hanem a példa.

Amelyik nevelő megérti a kor eszméit, belekapcsolódik az emberiség haladásába s megtalálja a helyes utat tanítványai lelkéhez, az majd látni fogja, hogy a jó nevelés a legjobb politika. S ha ezt elérte, ő a jó nevelés legnagyobb politikusa.

Esti csendben

Zámbó Gábor, Pápa.

Állok némán, mozdulatlan állok
Nekidülve a kapufélfának.
Lelkem repdes szerteszét a légbe,
Szemem szökell a csillagos égbe.

Én úgy érzem, honod nem ott van.
Mit is tennél sívár csillagokban?
Itt a helyed hiveid körében:
Imádkozó emberek szívében.

Uram! Ha te olyan messze laktál,
Messze, ott a fényes csillagoknál;
Látó szemed mindhiába nézne,
Ide soha, soha le nem érne.

Ugy-e, Uram, most közel vagy hozzám
S te simítod oly gyengéden orcám?
Rózsát nyílik arcomon a lélek,
A szívemben mennyországot érzek.

Állok némán, mozdulatlan állok. . .
Gondolatban már tovább nem szállok.
Miért szállnék, hisz oly boldog lettem:
A jó Istent érzem a szívemben.

A falevelek lehullanak . . .

Hárs Lajos, Kőszeg.

. . . Akkor még zöldek voltak a lombok. Csak itt-ott elszórtan látszott egy-egy hervadó levél, sötétzöld tengerben barna folt. 1914-et írtak. Augusztust.

Valahol akkor elhangzott egy mélyhangú dörrenés s az ég alján tüzes barázdát szántott valami láthatatlan acéleke. S az emberek örültek neki. Éljenek.

Aztán jött az első dörrenés után a második, a tizedik, . . . az ezredik, aztán állandóan vörös volt az ég, — akik látták, most egymásra néztek, — nem éljenek.

. . . Ősz lett, Hullottak akkor már sárgán, pirosan a falevelek is, . . . az emberek is.

És kezdték akkor már könnyel bevetni azokat az első barázdákat.

A harctereken ott járt a legfelsőbb német hadúr is, a császár. Onnan nézte, hogyan borul lángba a világ négy sarka. A fegyverek akkor még fényesek voltak, élesek, bízott bennük. Ha tűz, hát hadd égjen!

Valaki ott egyszer megszólította. Valaki, akinek talán át-rezdült a lelkén valami kétség, valami sötét sejtés és oda-fordult:

— Felség! A kezdet itt van. — de hát a vég? Mikor?

Vilmos császár szétnézett a tájon, — sárgán, barnán állottak már távol az erdők, — „Mire a falevelek lehullanak!”

. . . És lehullottak a falevelek. És lehullottak még háromszor utána s ha valaki akkor kérdezte volna a császárt?? . . .

. . . De nem kérdezték. Ki kérdezze? Akik tehették volna, azok elhullottak már régen, — mint a falevelek. Sárgán, . . . pirosan. Nem kérdeznak ők már soha senkit, őket sem kérdi többé senki más, csak az Úristen. Zöldel már valahol fölöttük a gyep, vagy nyugosznak a csontok fagyos folyómedrekben fehérre mosva. Mint a falevelek, . . . voltak.

Az emlékük még itt bolyong közöttünk, a nevüket márványlapokba vésték, tetteik előtt az utódok kalapot emelnek. . .

— Ha emelnek. . . .

— De ha egyszer ledőlnek a szobrok és márványból kikopik az irás?? . . .

. . . Lehullanak a falevelek. S a szél azokat vissza nem hozza soha. . .

Maradnak még páran, kiknek vérébe belecseppent egy csepp azoknak a fagyos folyóknak vizéből, kik belemerednek néha a sűrű őszi ködbe — s akkor valahol sírokat keresnek . . . Akiknek arcán mindig ott borong egy árnyék, kik úgy el-el

néznek egy tépett, hulló levelet. Ők még éreznek.

De jön majd egy ős, egy gyenge szél s a fáradt levél száll, . . . száll, — míg valahol végre nyugtot talál. — A temetőben.

. . . mert nem kérdez az ős se levelet, se fát, megcsókolja az élt, s az sápadtan a sírba lép. — És oda egyformán megy a kőró, — megy a rózsa, — megy a babérlevél. . .

„Mire a falevelek lehullanak.“ A büszke mondás elhangzott s most megint ráborul a barna sors. Eltemeti azt is, eltemet sok valóra nem vált reményt is. Hányadszor már azóta? . . .

Szállnak az évek, az idő jár, beszitálja porral a multat, — elhozza lassan a régi, rózsaszínű álmokat.

Csakhogy azok már szürkék . . . Vagy a tavaszi lomb örökre zöld marad? . . .

Elmult a nyár. Ősz van. Hullanak a falevelek sárgán, . . . pirosan . . .

Magyar vetés

Eged János, Eger.

Fáradt magyar szánt. Két ló: szürke, pej,
Véres barázda, — verejtékes fej. . .
Ballag. . . fáradt, szánt, — sír, imádkozik
Fent a szánó nap vérrel áldozik.

Feltört magyar föld, fekete vetés.
Magyar maggal szórt élettemetés.
Átok. . . Trianon. . . véráztatta rög. . .
Magyar vetés lent. . . S fent az ég dörög.

Én vagyok

Polgár János, Kőszeg.

Minden szenvedésnek szomorú virága,
Őrök fájdalomnak bús melódiája,
Őszi elmulásnak hervadt ifjúsága,
Elpihent temetők csöndes halk imája,
Én vagyok.

Elfeledt tegnapok, árvák árvája,
Elszáradt fának hervadó virága,
Ködbeveszett álmok elfojtott nagy
[vágya,
Kacagó emberek szenvedő Lázárja,
Én vagyok.

Örvendő emberek eltemetett gyásza,
Elmulott életnek utolsó árvája,
Halk éjszakáknak a titkos csodája,
Talán egy sírhalom egy hantdarabkája,
Én vagyok.

Igaz mese

Kun István, Eger

Hiába keresték a fiatal várurat, A vár úrnője összehívta cselédeit: „Hol az úrfi!?” Nem találták... A hatalmas várúr, az öreg Darnó, nagyokat fújt haragjában...

... A vár alatt, a kis jobbágy-falu szélén csendesen folydogál a Tarna. Az alkonyi nap ráhinti aransugarát... s a folyó csobogó vizében megfürödvé... búcsút akar inteni a kis falunak... A rét ezer színben pompázik a tavaszi nap utolsó sugaraiban...

* * *

— Szitakötő, szitakötő! — Fogjuk meg, Imre! — kacagott egy gyermekhang a folyó partján.

— Várj, Ilonka! nevet a másik és utána ered a csalfa kis jószágoknak.

Sokáig kergette a kis szitakötőt. A fiú ügyes volt és megfogta.

— Jaj de ügyes vagy, Imre és milyen jó — újjongott a kis lány.

Imre is boldog volt. Ifjú lelke tele volt üdeséggel, örömmel, vágygal. Kacagott, amikor a kis jószágot a lány kezébe tette... S a kis szitakötő fáradtan pihegett a kislány kezében.

— Igazán nekem adod ezt, Imre?!

— Neked fogtam, Ilona!

— De jó vagy te, Imre!... miért is nincs nekem ilyen jó testvérkém!

Imre elszomorodott. Neki sincs testvére. És neki nem is szabad idejönni ezután, ha szülei megtudják, hogy Ilonka itt szokott játszani... Mert Ilonka szegény... és ő gazdag...

Imre nyolc esztendő volt és a várúrnak volt a fia. A lány csak hat éves... jobbágyleányka.

A lány észrevette, hogy Imre elszomorodott.

— Haragszol? Én nem akartalak megszorítani... Hiszen...

A kis szitakötő hirtelen elröpült... Megpihent... tovább szállott.

— Nem baj, Ilonka, holnap majd fogunk másikat — viaszalta a megijedt gyermeket.

— Nem haragszol, Imre?

Ujra nevettek... kacagtak... s megindultak hazafelé.

Imre nem fogott másnap szitakötőt... azután sem...

* * *

Régen volt, vagy ötszáz évvel ezelőtt. Deres hajú, ifjú

lelkű bácsi mesélte egyszer... abból az időből, amikor a sziklavárban daliás vitézek éltek. Az elmúlt szép időkből.

A vár romokban hever. Baglyok és vércsék tanyája lett. A pihenni-térő Nap biborsugarai koszorút tűznek a romok fölé, búcsút intenek a sziklaoromnak. A faluban megkondul a kis harang. Az esti szellő elviszi hangját a sziklák közé... Azután elhallgat minden...

...Csak a tücsök muzsikál... és mesélni kezd a mult...

Lelkem fehér hattyúi

Mécs Ferenc, Baja.

Fehér hattyúk úsznak remegve
Lelkem borongós, kék taván.
Hullámzó, örök menet ez...
Fehér szűzi karaván.

Ha bűn kísért, — ők énekelnek.
M megbénítják a két kezem.
Éreztetik a halált is,
Hogyha szörnyűt vétkezem.

Mindegyikre nagy terhet ró
Az én zaklatott életem.
Figyelnek és vigyáznak rám...
Őrizőim énekelem.

Hű pajtások az én hattyúim
S mindegyikük nagyon szeret.
Nekik tömjénez a szívem:
„Szent vagy lelkiismeret!”

Édesapám

Nagy Márta, Székesfehérvár.

A nap már elérte a nyugati határt, Az emberek a mezőn kezdik össze-szededegetni a holmijukat és indulnak házafelé. Egy lankás domboldalon vidám gyermekcsereg hancurozik. Ott van köztük a kis Tóth Rozsi is. Félénken nézi a vidáman játszódozó gyermekcsereget. Vele nem játszik senki. A játékba sem vonják be őt. Most egy pajkos gyerek oldalba üti Rozit.

— Mit bámulsz te mulya? Minek jössz ide közénk a szándat tátáni? A kis Rozsi sirva fakadt és elkeseredetten kiáltja Varga Misinek: Megállj, majd megmondlak az édesapámnak. A édesapám majd megver ám benneteket, mert az én, édesapám a legerősebb ember a világon.

Sirva szedegette lábát és ment haza az édesapjához, a legerősebb emberhez.

A gyermekek mind hazamentek. Varga Misi is házafelé tart. Nem mert a többiekkel menni, súlyos bűn terheli a lelkét. Megbántotta a kis Rozit, sőt meg is ütötte. Társai sem helyeselték tettét, ő maga is nagyon megbánta, Nem, ő nem is akarta megütni Rozit. Ő az oka mindennek, minek jön oda mindig

és az édesapjával henceg. Szeretném látni azt az erős embert, gondolja magába. Fölcsillan a szeme. Hiszen az egész faluban ő a legerősebb gyermek. Őt nem győzi le senki. Majd ha megnő a Rozi apját is le fogja győzni. Igen a Rozi édesapját és meg fogja mutatni, hogy nem fél tőle. Édesapám . . . Milyen büszkén mondja ezt Rozi mindig.

Leült az út szélére, megvárja az édesanyját, legalább együtt mennek haza. Fejét kezébe fogta és gondolkodott.

— Vajjon az ő édesapja hol van. Az édesanyja mindig mesél róla. Mesél egy háborúról, hova az édesapját is elvitték és ahonnan nem jött haza többé soha. Az édesanyja szemét miért önti el a könny? Miért nincs neki édesapja? Miért éppen az ő édesapja halt meg? Miért nem inkább a Rozi édesapja? . . . Nem, nem is mert tovább rá sem gondolni. Milyen büszkén mondhatná ő is, hogy ilyen az én apám, olyan az én édesapám. Az én édesapám biztos nagyon erős volt, mert az édesanyám mindig azt mondja, hogy minden erős férfira a hazának szüksége volt. Milyen szépen szokta az ő édesanyja ezt mondani. Hej, de sokszor mondja: Mi lesz belőled fiam, hogy nevellek fel?

A toronyban hét órát harangoznak. Már jönnek is a mezei munkások, ott jön Vargáné is. Milyen gondterhelt az arca. Misi gyorsan felugrik, édesanyja elé szalad. Elveszi tőle a kosarat. Csendesen ballagnak haza. Egyszer csak megszólal Misi. Ugy-e, édesanyám, az édesapám nagyon erős ember volt? Az asszony megigazítja fején a kendőt és mesélni kezdi nagy sóhajokkal fűszerezve az ezerszer hallottat. Nem is vették észre, hogy hazaértek. Misi úgy érezte, hogy az édesapja is itt van mellette. Ő is velük van, együtt jöttek haza.

Az égen kigyúltak a csillagok, az egész falu nyugalomra tért, csak Vargáéknál Misi gyerek törte a fejét azon, hogy vajon milyen lehetett az ő édesapja. Magában sokszor elmondta. Édesapám . . . édesapám.

Másnap vasárnap volt. Misi gyerek ünneplő ruhában ott feszengett a kapuban. Várta az édesanyját, míg elkészül. Tóthéknál is kinyílt a kapu, s Rozi és az apja mentek a templomba. Milyen büszkén lépegetett Rozi az apja mellett. Pedig milyen beteges, sápadt arcú ember a Rozi apja. Eszébe jutott Misinek, hogy hátha Rozi beváltja fenyegetését és az apja most tényleg megveri őt. Hamar beugrott az udvarba, becsukta a kaput és a kapu résén át nézte, míg elmegy Rozi és az apja. Igen ez az erős ember. Már le is tett arról, hogy majd birokra kel egyszer vele. Érezte, hogy veszített. Tóth bácsi, Rozi édesapja erős ember, mert az édesapák a legerősebb emberek a világon. Rozi édesapja, ha kicsi és beteges is, Misi gyerek szemében erős ember volt, aki elől a kapu mögé kellett bújni.

Viseld büszkén az egység szimbólumát, a »T« betűs jelvényt!

Egy kislány megy a nagy jegenyefák alatt

Merényi Hugó, Eger.

A kislány belenézett a tűzbe. Nem álmodozva, mint azt a regényekben lehet olvasni, hanem csak úgy egyszerűen. Más-hova is nézhetett volna. Ült a széken állát a két tenyerébe tette és nézett a piros tűzbe. A fiú föléje hajolt. A kislány haja átmelegedett a kályha mellett. A fiú arcára hullámozott a melegsége. A kislány arca fehér volt. Szinte áttetsző. És nem volt semmi szaga. A tisztaság illatozott róla csak.

A tűz rájuk világított. Beszélgettek. Nem rózsaszínű szármárságokról, hanem a jövőről, ami előttük ködlött, kibontatlanul, formátlanul az ismeretlenség fájdalmasan a szívükbe fészkelte magát, nehézzé tette a lelküket és a mosolyuk fakóra vált. És a rövidke múlttól, ami már összetört megöztük és ha az emlékezés keserű volt is, a múlt nem volt ijesztő, nem volt rejtelmes, nem volt kegyetlen, az esztendőök vizében megmosdva — szép volt.

— De a jövő? — Különös, öreges szavak bukdácsoltak a kislány száján. Mintha csak sokáig meghúzódtak volna valahol bent a lelkében, és most kínzón koppantak a szavak a sötétben.

— Nincs senkim. Egyedül vagyok. És a jó Isten megvert egy bolond piros szívvvel, ami mindig csak fáj. fáj és meleg után vágyakozik.

A fiú ránézett a lányra.

— Gréti — nem becézte, nem babusgatta, egyszerűen csendültek a száján a szavak. — Egyedül vagyok. Nincs senkim. És a jó Isten megvert egy bolond piros szívvvel, ami mindig csak fáj, fáj és meleg után vágyakozik.

Egymásra néztek. A kislány hátradőlt a széken. A fejét hátrahajtott. A fiú felállt és Gréti arca fölé hajolt. Beleolvadt a tekintete a kislány fáradt, szomorú szemébe. Ölelkező, gyöngéd, testvéri mosollyal nézett rá. Grétike is nézett csak, mint aki megtalált valamit, amit már régóta keres. A közös sors — nem a csacsi bohóságok, virágos szavak, — a keserűség a könny, a sok szenvedés összekapcsolta őket, mindent eltörlő, nagy erővel.

A fiú végig simította a kislány puha kis arcát. Kedveskedve, komolykodón, nagyosan nézett vissza rá Grétike.

Aztán előre hajoltak és néztek mind a ketten a tűzbe. A lángok egymást ölelgették, csókolgatták. Hol összeolvadtak, hol szétváltak. A falra pedig nagy lángsörényű sárkányokat festettek.

Két ember ült egymás mellett, fehéren, boldogtalan-boldogan.

Felettük pedig már meleg, szerelmes hangulat virrasztott és készítette a hattyúfogatot, amivel a mesebeli álomországokba kocsiztassa őket.

* * *

A fiú kezében hegedű csendült. Sírón, fájón, remegve, édes-bús magyar melódiák. A sötét szobában végigkarikáztak a hangok. Gréti fehér kis arcát körülsimogatták, a szemébe csillogást loptak, az arcára piros virágokat. Szálltak a hangok, bekíváncoztak a szoba minden zugába, a mennyszágból jöttek ezek a hangok, ezüst szánkóval. Tisztán, csilingelve, forrón ömlöttek Gréti szívére, lelkére. És az a bolond kis gép a mellében olyan kegyetlen-vigan kezdett zakatolni. A hegedűről csak tovább folyt a dal, hullámszótt, trillázott, vadul, idegesítőn pihenés nélkül — boldogan. Gréti szája megremegett, aztán kinyílt, mint tavasszal a pünkösdi rózsa. Mondani akart valamit, inkább kérni, hogy hagyja abba, ő rosszat érez, neki fáj ez a boldogság . . . hogy csókolja még őt most . . . hogy ölelje meg, fogja a karjaiba, támogassa, dédelgesse, simogassa, most most, mert valami sohanemérezett érzés vibrál benne . . . a szíve szét akar repedni . . . a bluz szorít, szűk . . . az ujjai forróak . . . és a szája is ég . . . De nem jött hozzá senki. Ugy érezte, hogy ő mindig ilyen társtalannul fog élni . . . és nem szólt, nagy asszonyos lemondással becsukta a száját. Újból kezdte érezni, hogy él, hogy van, és körülötte a világ robotos, zúgó élete él, a kályhában tűz ég és valaki hegedűl. Azt a valakit Emilnek hívják . . . és Emil szereti őt . . . de tudta, hogy az Uristen az ő boldogságát sokkal komorabb mezőkön rejtette el . . . hirtelen elszakadt egy húr a hegedűn. Grétin gyerekes megmagyarázhatatlan öröm futott át.

Csend lett.

* * *

Aztán tavasszal Emil meghalt, mert az Úristennek szüksége volt az égi karban egy primhegedűsre. Grétire rázuhant a bánat és az egyedüliség keserősége.

* * *

Beléújjongott a nyár a világba.

Gréti ke kinézett az ablakon. Az utcán zárdisták sétáltak. Mosolygósan, kék matróruhában, fehér gallérral. Mindennap látta őket. Ugyanígy sétáltak mindennap, mint most. Sosem volt rajtuk semmi új. Az arcuk édes, üde, a hajuk lágy, selymes. Olyan rózsaszínű kis csodák ők, mint egy-egy frissen nyílt muskátli, vasalt ruhában, vigyázva, németül beszélgetve — titokban magyarul — a fehérgalléros mater mögött. A Lyceumnál eltértek.

Gréti nézett, nézett, egyedül, mögötte nem állt senki védve, csak a csendes üres szoba ásított és előtte, valahol a kék mindenségben a jövőjéről beszélgettek az angyalok.

* * *

A vonat egyenletesen zakatolt. A buzaföldek sárga csikjai elfordultak és mindig jött helyettük új, mint valami pipacsos, virágos pántlikák. A vonat kormot és füstöt szórt az aranyos vetésre, a mező zöld ruhában várta a vonatot és félénken elszaladt mellette, fogócskát játszottak a sürgönypóznák, egymást kergetve, két ökör húzott egy illatos szénás szekeret. Az Uristen vásznáról lépett le ez a kép.

Aztán a vonat megállt.

Gréti lelépett a vonatról. Valami régi emlék hasított a lelkébe... Vakáció... Anya, apa, tártkarral várták és ő repült feléjük... Mögötte dohogva megindult a vonat, hogy tovább menjen és elpiszkítsa füstjével a vetést.

Gréti utánanézett. Kerekre nyílt szemekkel, az elhagyatottság, hontalanság, fájó, keserű érzésével fiatal piros kis szívében... Hirtelen felemelte a kezét, mint mikor visszahívunk valakit. a vonatot, hogy ne mocskolja be a vetést, a multat, a boldogságot, a hitet, a reménységet, mindent, mindent, ami elveszett... Valaki a vonatból integett...

A falu messziről feléje mosolygott. A szülőfaluja. Harangozás hallatszott.

És Grétike megindult kis csomagjával tanítóioklevelével, a magavarta ruhákkal elindult a fehér országuton. Két oldalt a jegenyesor lenevetett rá. Az ég felülről lenevetett rá. Egy kis madár, félénken csevegve, lenevetett rá. És s jegenyesor két oldalt ott valahol messze, messze, a csöszházon is túl összecsókolódik. És a kis Gréti lépkedett, komolyan, kicsit asszonyosan a nagy jegenyék alatt. Mint egy kis misszionárius.

Szomorú kis arcán, különös bizakodó mosollyal, nagy visszahívott reménységgel indult kis motyójával megkeresni a boldogságot, ami olyan nagyon bujkál előle.

Megkeresni a boldogságot, a sok maszatos kölyök között. Nem szerelemben, nem puha jómódban, hanem megpróbáltatásokban, keserőségekben. Ahol nem adnak meleget, ahol nem adnak virágot, nem adnak aranyat — a szívünk melegét kell kitergeztünk, a szívünk virágát kell elültetnünk, hogy szép legyen a kertünk és a szívünk aranyát kell az emberek zsebébe csempésznünk. Odaadni magunkat.

És ment, ment a boldogságot keresni. Fehér kis kezét a napsugár csókolgatta és a kabátjára ráhullt a falu pora. Mintha felavatná, hogy most már Te is a mienk vagy és csak akkor mehetsz el, ha nekünk adtad a szivedet, a hajad aranyát, a szájad pirosságát, a kacsód finomságát, a lelkedet, magadat. . .

És elindult boldogságot keresni, egy kislány a nagy jegenyék alatt.

Érkezés az őszbe

Ottmayer Ilona, Nyiregyháza.

Elindultam virágos tavasszal,
Aranyfürtű csacsogó kisgyerek,
Házunk előtt fehérakác nyílott.
S fejemre hulltak szíromkezek

Fent az égbolt kacagóan szép volt.
Piros labdát hajítottam épen,
Úgy sírtam én a nagy labdám után,
Ha nagy ívben elrepült a réten.

„Csacska gyermek“ — nem mondta senki sem.
„Gyakran játszik velünk így az élet.“
Ne szomorkodj eltűnt labdád után,
Gondos kezek intézik az élted.

Talán mondták, talán elfeledték . . .
S tizenkétszer virágzott az akác,
Mikor egy szép csillagtalan este
Szóttalanul itt hagyott az anyám.

Még utána hányszor fáj az élet
Hányszor voltak, könnyes éjszakák,
Mivé lett a csacsogó kisgyermek
Hová tűntek az álompaloták?

Ma már ősz van. A tavasz csak emlék,
Emlék az is, hogy voltam kisgyerek.
A légben szép ezüstszálak úsznak,
És hozzám vezetik a szíromkezek.

Az örök Haladás!

Garam, Budapest

És haladt az Ember! Nem tudta, hol jár, merre visz az útja, csak ment, rohant. Az agya nem működött, fásultan, öntudatlanul, gépiesen róttá az úttalan utakat. Sötét volt, irgalmatlan, kegyetlen sötétség. Csak valahol a távolban, nagyon messze fénylett egy csillag, az is révedezően pislákolott...

És ez a csillag vonzotta az Embert!

Egy hegy aljához ért. Fáradságtól remegő tagjait alig vonszolta már, de ment, rohant előre, mert a csillag mágneses erővel vonzotta. Alig birt felkapaszkodni a sziklákra, a lába alatt szétporló kövek véresre karcolták, marták a talpát, az útjátálló tövis megtépázta, de ő csak rohant!

— Előre! — zakatolta keblében a folyton mozgó húsdarab... — Rajta! — zúgott agyában a szó, és ő rohant előre.

A jeges szél belekapott hajába, marta a testét, melyről már foszlányokban lógott az utolsó rongydarab, a lába megcsúszott, de kezével görcsösen kapaszkodott a legutolsó tövisbokorba is. És a hegy mind meredekebb lett! A magas sziklafal aljában zúgott, morajlott, tajtékzott a tenger. Egy elhibázott lépés — és ő nincs többé!

Az ember felnyögött.

— Jaj! ... csak még egy kicsit! Csak elérjem! — de a süvöltő szél elvitte a hangokat.

Olyan nehéz volt felfelé haladni, mikor valami örökösen lehúzta és szinte vasmarokkal rántotta vissza egy-egy szikláról... És a gyötrődő lélek felkiáltott:

Hol vagy, miért keresteted magad, te Valaki, te Ismeretlen, aki uralsz engem?! Mért nem segísz rajtam?!

A szél felnevetett őrrítjő, kísérteties kacagással és a tenger csapkodott, tajtékzott szüntelen.

Az Ember felfigyelt. A háta mögött egyre erősödött a zaj, mintha hatalmas ár zúgott volna mögötte. Hátratekintett. Ebben a pillanatban kiegyenesedett, a szeme csillagott, arca tüzelt, nem érzett fáradságot, hiszen csodálatos volt, amit látott: az ő nyomában ezer, meg ezer ember, hozzá hasonló ember kapaszkodott a sziklákra! A ruhájuk tépett, a lábuk sebes, a testük remegő, sápadt arcuk eltorzul a kintől, ... de lelkük annak a csillagnak fényét keresi, amely őt is vezette!

Az Ember lelke megremegett a büszke boldogságtól. Ő lehet az, aki ennyi társának megmutatja az utat a nagy Valaki felé! Mindjobban feltörő boldogsággal szívta magába a hideg levegőt. És egyszerre öntudatlanul felkiáltott:

— Jertek : Itt az Isten !

Megremegett, mikor a szót kiejtette : Isten ! Mi, vagy ki lehet az ? Talán az a Valaki, akire oly rég várnak, aki életet ad nekik, világosságot hoz, megmenti őket ! ?

A hangját felkapta a szél, ezt a nevet visszhangozták a sziklák és hegyek, ezt a kiáltást zúgta a tajtékozó tenger, ezt harsogta a vihar, — ennek a szónak csodálatos békéje öntötte el a szíveket... és a csillag egyre közeledett, fénye kigyúlt és lágy, meleg szellő simította könnytőlázott arcukat... és a Lélek harsonázva zengett :

— Nem, nem lehet, nem tudhatok már elmenni innen, mert megláncolta, s mágnesként vonzza lelkemet az Isten !
... A fejük felett szikrázva ragyogott a csillag ! ...

Szeretetlángás

Villányi Márta, Székesfehérvár.

Künn a fagyos éjben vadul dühöng
[a szél,
Itt benn, a kályha mellett jó anyus-
[kánk mesél.
Nem! Tündér játszik lélekhangszeren !
Lélekhegedűn táncol a húr:
„És lámpást adott kezembe az Ur!“

Azóta komoly büszke ember lettem,
De a nyakamon könnyű lett a járom
S a pihenést most türelemmel várom ;
S ha majd térdem remegve földre hull,
Akkor elmondom majd, hogy boldo-
[gan éltem,
Hogy a haláltól én még sohase féltém,
„Mert lámpást adott kezembe az Ur!“

Tagadás a sorsom

Rápolthy Viktor, Nagykőrös.

Mint kriptában ajtónyikorgás,
Egy fáradt, eltévedt sóhaj
Szakadt fel szivemből : a tagadás.

A tagadás szelleme vezet,
Sehogyssem tudom lerázni.
Ő nyújtot örök, baráti kezét.

Balhitre, tévedésre csábít
A sors imbolygó fényében,
Üldözve örvénybe csal ez álhit.

Igy szebb a szenvedés, az élet,
Ha örök rabszolga vagyok ?
S a nekem szánt boldogság másé lett. .

Az utolsó sóhaj az enyém. . .
És e végső tagadásból
Fakad az élet : a hit, a remény.

Megint eggyel kevesebben! Alig, hogy eltemettük, alig, hogy rádobtuk az utolsó göröngyöt egy elhunyt társunk kocsorsójára, máris egy új virágban úszó ravatal előtt állunk. — Brogli Julianna II. éves tanítónőjelölt ravatala előtt. Csendesen, mint ahogy jött, halkán, nesztelenül, mint falevél hullása búcsúzott és hagyott itt bennünk. Itt hagyott bennünk, de fehér, ártatlan lelke közöttünk maradt. Önzellen, csak égieket kereső rövid életével örök emléket állított minden kis társa szívében. Halálát az egész intézet mély, őszinte részvétellel gyászolja.

Szücs Mária, Sopron.

Egyedül

Mezei Marianna, Eger.

Csöndes az éj, borús, hallgatag.
A régi kopasz fák szóltan nyúlnak
a sötét végtelenbe,
csepeg a köd.
A kezemben a gyertya
megcsóválja a lángját
s átleng a szél a lelkemen,

fázom.
Valahogy fáj most a magány.
Ma olyan egyedül vagyok
az őszi éjszakán.
. . . Egyedül? Nem,
itt van a jó Isten velem.

Anyám

Szücs Mária, Sopron.

Hosszú, álmatlan éjszakán
Hányszor sóhajtottam nevé!
Hívtam. . . Vártam. . . Neki tartom
Vágyaltam szíve melegét.

A sóhaj végtelenbe halt.
Figyeltem, nem jött felelet,
Azóta nem mondom ki, csak
Elsóhajtom e szent nevet.

Vegytan a népiskolában

Nagy P. Félix, Sseged.

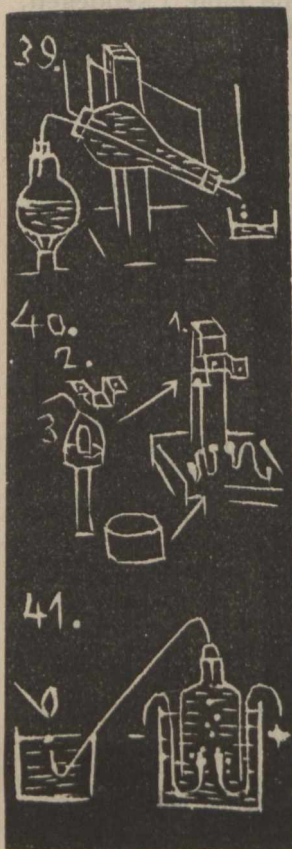
(IV. közlemény)

V. A víz.

30. Jeget hevítünk mindaddig, míg gőzzé változik. (Szilárd, csepfolyós, légnemű.)

31. A víznek oldó hatása van. Rézgálicot, cukrot, sót oldjunk nagyobb darabban és apróra törve. Mennél nagyobb felületen egyesül a víz az anyaggal, annál hamarabb olvad. A meleg víznek nagyobb az oldóhatása, mint a hideg víznek.

32. Egy pohár vizet a meleg szobába viszünk, észre vesszük, hogy buborékok keletkeznek. A vízben levő levegő a meleg hatására kitágul és buborék alakjában elszáll. Ezért van több levegő a hideg vízben.

33. Kristályosítunk vízben oldott anyagokat: a) melegvízben feloldott salétromot hűtünk le, apró tü alakú kristályok képződnek. b) párologtassuk el a vizet a rézgálicoldatból, apró lapok keletkeznek és minél lassúbb a párologása, annál szebb kristályok jönnek létre, (Kevesebb de nagyobb).

34. Piszkos vizet öntsünk pohárba és figyeljük meg az öntisztulást. A szenny kiválik és vagy a pohár alján, vagy a színén gyűlik össze.

35. Hamuból vonjuk ki vízzel a lúgot úgy, hogy tölcserbe itatóspapírt teszünk és ebbe hamut, mit vízzel öntünk le. És hasonló a kísérlet akkor, ha föld és konyhasó keverékéből a konyhasót akarjuk kiválasztani. (A konyhasót kioldja a víz és a vízből párologás útján megkapjuk a NaCl-ot.)

36. Fényes késpengére csepp tiszta vizet cseppentsünk és melegítve azt vesszük észre, hogy a késpengén folt maradt.

37. Kevés kútvizet, lúgosvizet és esővizet egy-egy orvosságos üvegben kevés szappannal összerázunk. (keményvízben nem, lágyvízben jól oldódik.)

38. Egy edényben forraljunk vizet és a fedőről vett vízcseppel járjunk el a

36. kísérlet szerint. (Nem hagy foltot, mert a víz ásványi anyagoktól mentes.) Hogyan keletkezik a kazánkő?

39. Készítsünk desztillált vizet. Egy lámpaüveget két két-furatu dugóval látunk el, egy villanykörtéből pedig egy kivezetőcsövet vezetünk keresztül a lámpaüvegen, melyet hideg vízzel töltünk meg. A villanykörtében levő viz forni kezd, a gőz pedig a lámpaüvegen áthaladó csőben lecsapódik és mint desztillált viz hagyja el az üveget.

40. Miből áll a víz? H_2O -ot bontsunk fel elemeire. Készítsünk erre alkalmas készüléket, Az ábrán látható faállványra, a 2. szám alatti alakra meghajlitott réz-, vagy pléhlemezt szegezünk. Erre függesztjük fel a kémlőcsövet, amelyeket dugóval veszünk körül és dróttal függesztünk fel. Az állvány aljára elvágott üveget teszünk, ebben lesz a folyadék. (ezen edény elkészítése később következik.) A sarkokat vörösréz-ből készítjük és egyenáramot kapcsolva bele, az egyik csőben $2H$ a másikban O keletkezik. Hogy a bontás létrejöjjön kénsavat, vagy káli-nátronlúgot öntünk a vízhez.

41. Ugyanezzel a készülékkel és váltóárammal robbanógáz fejleszhető. Maximális áramerősség 110 volt. De ehhez a kísérlethez egy másik célszerűbb eszköz használható, melyhez egy szélesszájú üveg, egy orvosságos üveg, az alja levágva és két vörösréz sarok, melyek megbontják a kénsavas vizet.

Az eddigi kísérletekhez használandó és könnyen előállítható eszközök, melyekről előbb még nem szóltam.

a) Kémlőcsőfogó. 2 cm. széles 1 mm. vastag és 25 cm. hosszú réz vagy bádoglemez.

b) Üvegágás. Vastagabb papírt jó erősen körülkötünk az üveg körül, majd kb, 3 mm.-nyi helyet hagyva még egy papírt kötünk körül, s a két papír közötti résben erős spárgát ide-oda húzunk kb. 3—4 percig. Akkor gyorsan öntsük le hideg vízzel és az üveg szétválk.

c) Kémlőcsőállvány készítése. Egy deszkalap két szélén erős (4—5) mm. vastag, kb. 15 cm. hosszú) vasdrótot erősítünk és két sor vékonyabb, (2 mm.) drótból a kémlőcsőnek megfelelő nyílású tartót készítünk.

VI. A fémek.

42. Karcoljuk meg késsel a vasat, aluminiumot, ólmot. Azt tapasztaljuk, hogy az egyik könnyebben, a másik nehezebben karcolható, tehát nem egyformán kemények.

43. Kaparjuk meg a fémeket. A kaparás helyén fényes lesz. A felület oxidálódott és különféle oxidok keletkeznek. CuO , FeO , AgO stb.

44. A fémek nem egyformán vezetik a hőt. Több egyforma vastagságú és hosszúságú különböző anyagú fémdrótok egyik végét melegítjük, másik végére stearin golyócskákat ragasztunk. Melyikről olvad le hamarabb a golyócska?

45. Állapítsuk meg a fémek súlyát. Mérjük le és vízbe mártva megállapíthatjuk a térfogatát.

Körülbelül ennyit a népiskolai vegytan szervezeten részéhez, valamint a bemutatott eszközökhöz, melyek talán nagyrészen ismeretesek is voltak az olvasó előtt. Azoknak, akik érdeklődnek, készséggel szolgálók felvilágosítással a kísérleteket és az eszközöket illetően. Cím: Magyar Tanítójelöltek Lapja Szerkesztősége Ujszeged, Tanítóképző. (Válaszbélyeget mellékelni).

Anyám

Somlyay Márta, Debrecen

Halványarcú, galambszívű,
Áldott asszony az Anyám!
Éltem ezer veszélyében.
Féltő szemmel vigyáz rám.

Megcsókolja a gyermeket,
Megigazgatja a párnát;
Félve nézi, hogy mozdul-e,
Ébren tölti az éjszakát.

Egész nap dolgozik, fárad,
Este pihen csak keze:
Még akkor is félve, óva
Teszi forró fejemre.

Térdrehullva imádkozik;
Kérve-kéri a jó Istent:
„Segítsd, óvjad, gyógyítsd meg
A szegény, beteg gyermekemet!”

Főléhajol a kis ágyanak,
Megnyugtatta a beteget:
„Ne félj, édes kicsi fiam!
Itt maradok én melletted!”

S korán reggel, mikor a nap
A kis szobába betéved:
Ott találja leborulva,
Gyermekének ágya mellett!

Fény . . .

Sokoray József, Győr

Fény, oh Fényesség, oh isteni Fény,
Mily hódolattal, imádván tisztellek,
Bámulva és csodálattal illeltek
Tégedet, én halandó földi lény.

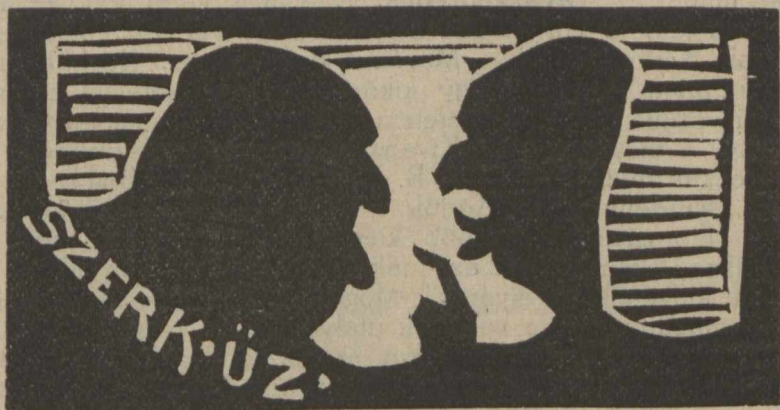
Legyőzöd a bán, komor éjszakát,
Rám derited a szebb és jobb jövőnek
Tündöklő, biztató szép hajnalát.

Szelíd arcod megjelen az éjben,
Ahol én letörve, búsan vándorlok,
Keblemen gyötrelmek, hátamon gon-
[dok,

Add majd nekem, nekem a hívőnek,
Egyszer erős, biztos menedéked,
Ki mindig és buzgón követ Téged.

És diadalmaskodva a sötétben.

Legelőször is igen boldog újévet kívánunk Lapunk minden kedves barátjának. Legyen ez az újév mindnyájunk számára áldással teljes, teljesüljön szívünk minden jogos vágya. Új erő és lélek hassa át az írógárdát, szeretet, megértés olvasóinkat. Egymás megbecsülése és támogatása viszi előbbre ügyeinket!

R. F. Pécs. Testvér! Gondolataid gyönyörűek. De ritmus — a vers lelke — teljesen hiányzik belőle. A rímeket erőszakolod úgy, hogy kínos, rímes próza az egész. Nem elriasztásul írom ezt, de megharagudhatnál k é s ő b b, hogy tévutra vezettelek, ha ezeket a verseidet jónak minősítem. — **A vén lantos.** Verseidben sok szép szó van, tartalom, összefüggés nélkül. Ne így pajtás. Keresd a belső tartalmi együvértartozást. Formában is maradj még a réginél. A s z a b a d s á g még nem neked való. — **H. Gy. Kőszeg.** A matematikai rovatot — pártolás híján — megszüntettük. Különbben is keveset érdekel, hogy hívták a neked bemutatott kislányt (esetleg fordítva). No aztán gondold, hogy lesz, aki elhiszi Neked, hogy így mutatkozott Ő be? Ne térjünk el az élet valóságától ennyire. — **Fény.** Nem rossz. — **Ibolya.** Gyatra kis vers. — **Jöjj el.** Tartalma szép, de formája nagyon naiv — **R. V. Nkőrös.** Van verseidben gondolat. Csak igyekezz eredetibb lenni a témában! Egyik jön. — **Eljött hozzám az Úr, Templomban voltam.** Gyönyörű gondolataidnak még nem találtad meg a megfelelő formát. Hallva versed jó lehet, de olvasva erősen érzik az erőszakolt rím és a ritmus teljes hiánya. Szabad versforma is megkívánja a ritmust! Próbálj rövidebb lélekzetű dolgot, talán több sikerrel jársz! — **Lakótársam.** A történet nagyon szomorú. Valószínű igaz is. Ám a leírásban „nem való hát, hanem annak égi mása,” kell, hogy jöjjön. Nem eléggé színes, nem eléggé „őszinte.” T. i. a stílusa kissé rideg. Törekedjék egyszerűbb lenni s akkor mindjárt „őszintébb” is lesz. — **Elballag az ó év.** Tartalma „nagyon próza.” Túl „őszinte,” ami a versnél néha

baj. Itt baj. — **Tavaszbredés.** Erre még várni kell. — **Tavasz a télben.** Túl szabad a forma s így a gondolatok is szétfutnak. Kérünk más! — **Merényi Hugó, Eger.** Ne haragudj, hogy „privát” leveledet így kikürtöltem. De szeretem az egyszerű őszinte sziveket, szeretem a természetes magyar lelket. Emelyít a mesterkélttség. Kívánságaidat őszinte szeretettel viszonzozzuk mindnyájan. (H. B. K. Vorák távollétében.)

„**Mindenkinek.**” Kérjük a szerkesztőbizottsági tagokat, hogy tartozásaikat mielőbb kiegyenlíteni sziveskedjenek. A következő számot csak azoknak küldhetjük, akik az eddigi lapokat kifizették. Testvérek! Mögöttünk nem áll „erős tőke,” mi a magunk erejére vagyunk utalva. Aztán még arra is kérjük minden kedves olvasónkat szerezzen legalább mindenki egy új előfizetőt. Támogassuk a magunk Lapját. Támogassuk nehogy a jövő — 10 éves — jubileumi évben azt kelljen jelenteni: „Kellő támogatás híján megszűnt.” Egy félévi előfizetés csak 1 pengő. — **Viseljük** az együvé tartozás szimbolusát, a zöld T betűs tanítójelölt jelvényt. Kapható szerkesztőségünkben 40 fillérért!! — **Decemberi** számunkban Hangverseny előtt, alatt és után c. verset **Fazekas Márta** írta — **F. M.** Mi csak azt közölhetjük, ami a kéziratban van. Az így volt. Az a sor ott nem hiányzik. Sőt nem is való bele (legalább is oda).

A **keresztrejtvény** anyagtorlódás miatt e számunkból elmaradt A decemberi rejtvény határidejét jan. 31-ig meghosszabbítjuk.

Pályázatot

hirdetünk a következő címmel: Melyik pedagógiai tárgyat szeretem a legjobban és miért?

Terjedelem legfeljebb 2 nyomtatott oldal.

Határidő február 15. Jutalom 3 értékes könyv.

Írjatok pedagógus szemmel a gyermekekről képeket, rajzokat, jeleneteket.

Feltételek, jutalom mint fenn!

Szeptemberben 10 éves jubileumot ül Lapunk. Rajzolatok Lapunk szellemét — esetleg a jubileumot is — kifejező címlapot!

Nagysága legalább olyan legyen mint a lapé. **Tusrajzot** kérünk! Határidő április 30. Jutalom értékes könyvek.

Figyelem!

NAGY KÁLMÁN
BORBÉLYMESTERNÉL

a beretválás . . . 10 f.

hajvágás 30 f.

csak géppel 20 f.

Pontos kiszolgálást adok és
szíves pártfogást kérek

UJSZEGED

Haszonbéres földek 253.

